

Структура ризиків при диверсифікації змінюється у часі під впливом змін зовнішнього та внутрішнього бізнес-середовища, тому тільки сформулювати стратегію для управління ризиками недостатньо, потрібно мати механізм її реалізації – систему управління ризиками. В цілому диверсифікація ризиків – специфічна сфера фінансового інжинірингу, яка вимагає високого рівня знань та особливої підготовки спеціалістів.

Література.

1. Палисюк Т.Г., Князевич А.О. Обґрунтування підходів до диверсифікації ризиків підприємств. *Вісник соціально-економічних досліджень*. Одеса, 2014. Вип. 2 (53). С. 119-123.
2. Донець Л.І., Романенко Н.Г. Основи підприємництва: навч. посіб. Київ: Центр навч. л-ри, 2006. 320 с.
3. Гудзь О.Є. Управління диверсифікацією діяльності підприємства. *Економіка. Менеджмент. Бізнес*. 2015. № 1. С. 14-22. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecmebi_2015_1_4 (дата звернення 04.05.2022).
4. Згурська О.М. Ризики диверсифікаційної діяльності підприємств. *Східна Європа: економіка, бізнес та управління: Економіка та управління підприємствами*. Дніпро, 2019. Вип. 6 (23). С. 279-286.
5. Воронець Д.О. Модель процесу управління ризиками диверсифікації діяльності підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету: Економічні науки*. Хмельницький, 2019. № 1 С. 13-16.

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ СИСТЕМНИМ РОЗВИТКОМ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

***СТАХІВ О.В., ЗДОБУВАЧ СТУПЕНЯ ДОКТОРА ФІЛОСОФІ*,
ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ***

За результатами узагальнення теоретико-концептуальних засад управління розвитком встановлено, що системний розвиток підприємства – це структурно-динамічні та кваліметричні трансформації у його діяльності, які сприяють оптимізації та ефективізації господарських процесів, інтенсифікують нарощення економічного потенціалу, посилюють рівень резилентності до чинників мінливого внутрішнього і зовнішнього середовища функціонування, формують здатність до набуття конкурентних переваг.

* Науковий керівник – Августин Р.Р., д.е.н., доцент

Системний розвиток підприємства головно характеризується ознакою комплексності [1, с. 24-27]. Саме тому, ключовими напрямками та параметрами системного розвитку є: фінансовий (збільшення доходу і прибутку, рентабельності, посилення фінансової стійкості, ліквідності, платоспроможності, здійснення інвестицій в модернізацію, розширення потужностей, технологізацію та ін.); інтелектуально-кадровий (залучення висококваліфікованих кадрів, імплементація прогресивної системи оплати праці та преміювання персоналу, забезпечення підних умов праці, проведення заходів підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації кадрів та ін.); господарсько-технічний (збільшення обсягів господарської діяльності, розширення асортименту та номенклатури товарів та послуг; нарощення потужностей та ефективності їх використання, технологічна модернізація бізнес-процесів та ін.); інноваційно-технологічний (розробка інноваційних та високотехнологічних видів продукції (послуг), впровадження інноваційних технологій у господарську діяльність, нарощення та удосконалення техніко-технологічної бази та ін.), маркетингово-інформаційний (проведення маркетингових досліджень з метою освоєння нових сегментів ринку та пошуку нових споживачів, формування та наповнення інформаційної клієнтської бази, оптимізація інформаційно-комунікаційної системи) та організаційно-управлінський (розробка та реалізація стратегій, програм, концепцій системного розвитку бізнесу, оптимізація та удосконалення управлінсько-організаційної структури та ін.).

Процес системного розвитку закладів охорони здоров'я за своєю сутністю тісно пов'язаний з великою кількістю факторів, умов та напрямів діяльності, які у сукупності забезпечують його керований, планомірний поступ та потребують ефективної управлінської підтримки [2, с. 154]. Одне з ключових місць під час встановлення системи управління розвитком відводиться дотриманню базисних принципів, склад яких, з урахуванням специфіки діяльності закладів охорони здоров'я вклучає: системність, інтегрованість, резилентність, резистентність, безперервність, людиноцентричність, акумулятивність, соціально-економічну ефективність, зовнішню соціальну відповідальність, синергічність.

Необхідно враховувати й особливості управління системним розвитком безпосередньо закладів охорони здоров'я, з поміж яких домінантними є потреба у впровадженні адаптивних функцій управління, трансформації класичних механізмів управління у бік ринкових на засадах розвитку договірних відносин (заклад охорони здоров'я – клієнт; держава – заклад охорони здоров'я), а також

впровадження заходів, пов'язаних із професіоналізацією медичних кадрів та перекваліфікацією медичного персоналу, модернізацією та оновленням медичного обладнання, проведенням аудиту якості медичних послуг [3, с. 8].

Апробація теоретико-методичних підходів до аналізування системного розвитку закладів охорони здоров'я на практиці вимагає застосування широкого спектру аналітичних процедур обробки якісних та кількісних медико-статистичних даних та у підсумку дозволяє сформувавши інформаційну підтримку ухвалення якісних управлінських рішень [4, с. 82]. Складність та неоднозначність методики оцінювання стану системного розвитку закладів охорони здоров'я потребує детермінації ключових універсальних та спеціальних принципів аналізування, склад яких з урахуванням специфіки діяльності закладів охорони здоров'я включає принципи альтернативності, медичної паритетності, адаптивності, репрезентативності, медичної точності та емпіричності.

До ключових завдань методики аналізування системного розвитку закладів охорони здоров'я слід віднести моніторинг ефективності та результативності, якості і конкурентоспроможності наданих медичних послуг, виявлення ризиків та оцінку резервів у контексті максимізації соціально-економічних ефектів діяльності медичного закладу, детермінацію ролі діяльності підприємства медичного профілю у нарощенні якісних параметрів суспільного здоров'я.

Комплексний аналіз системного розвитку закладів охорони здоров'я здійснюється на основі аналізування значень індикаторів, які розкривають фінансово-економічну, інтелектуально-кадрову та соціальну, матеріальну та техніко-технологічну, інвестиційно-інноваційну, маркетингово-інформаційну, та організаційно-управлінську складові (напрями) їх діяльності, деталізують кількісно-структурні параметри ефективності та результативності медичних послуг, відображають стан структурно-динамічних характеристик бізнес-процесів та соціально-економічної системи підприємства, паритетно оцінюють внесок закладу охорони здоров'я у формування позитивного іміджу, задоволення суспільних потреб та оздоровлення населення.

Література.

1. Васильців Т.Г. Формування середовища економічної безпеки підприємництва в Україні. *Економічний часопис-XXI*. 2015. № 3-4 (1). С. 24-27.

2. Васильців Т.Г., Уразалієв Р.М. Узагальнення концептуальних основ економічної безпеки підприємства. *Науковий вісник НАТУ України*. 2011. Вип. 21 (2). С. 153-158.

3. Лупак Р.А. Конкурентоспроможність торговельного підприємства та механізм її забезпечення. Львів: Укоопспілка Львівська комерційна академія, 2008. 208 с.

4. Зубко Т.А. Оцінка рівня економічної безпеки підприємства галузі зв'язку. *Економіка. Менеджмент. Бізнес*, 2016. Вип. 3. С. 81-88.

РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ АГРАРНОЇ СФЕРИ: СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ

Тарах О.М., к.е.н., доцент,

В'юник І.М., аспірант,

ДЕРЖАВНИЙ БІОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Раціональність і максимальна ефективність використання задіяних у процесі сільськогосподарського виробництва ресурсів, є необхідною передумовою досягнення збалансованості інтересів суспільства за соціальним, економічним та екологічним критеріями, а також фундаментом забезпечення національних пріоритетів у розвитку аграрного сектору, зокрема, досягнення продовольчої безпеки, успішної експортної політики, цілей дохідності сільськогосподарських товаровиробників і забезпечення соціально орієнтованої державної аграрної політики. На сучасному етапі розвитку економіки великий вплив на економічне зростання мають такі фактори: природні ресурси; збільшення чисельності населення; збільшення ступеня концентрації капіталу в рамках національної економіки; науково-технічна революція, яка є основоположним фактором економічного зростання [1].

Обґрунтуванню сутності терміну «ресурсний потенціал» в аграрній сфері, його теоретичному визначенню і практичному використанню присвячено чимало наукових досліджень. Термін «ресурси» має французьке походження (*resources* – допоміжний засіб), що означає засоби, запаси, кошти, можливості, джерела чого-небудь [2, с. 422], або ж ресурси – все, що потрібно для задоволення потреб людини, що включають природні і людські ресурси. Ресурсами вважають також інвестиції та інфраструктуру. Потенціал (від лат. *potential* – сила) – це можливості, наявні сили, запаси, засоби, що можуть бути використані, тобто сукупність наявних засобів, можливостей у певній галузі, або ж наявні в економічного суб'єкта ресурси, їх